

РЕШЕНИЕ

№ 5082

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 26.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **13383** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод жалба вх. № 1012-21-2091 от 21.11.2019 г. на ТП на НОИ (вх.№ 36028/27.11.2019 г. по описа на АССГ) на [фирма] (СБАГБАЛ Д-Щ.), ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] със съдебен адрес: [населено място], [жк], [улица], депозирана чрез процесуалния си представител адв. М. Ел-Т., със съдебен адрес [населено място], [жк], ул. Баба И., [жилищен адрес] срещу решение № 1040-21-549 от 04.11.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 5101-21-6-2#3/18.10.2019 г. на дружеството, като неоснователна и е потвърдено Разпореждане № 23530 от 13.09.2019 г., на длъжностно лице по чл. 60, ал.1 от КСО

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на акта, като постановен в нарушение на материалния закон. Твърди се, че административният орган е приел деклариранията от Г. С. трудова злополука за такава по чл. 55, ал.1 от КСО при вероятностен извод за наличие на функционална връзка между изпълнението на трудовата функция и внезапното увреждане на здравето на служителя. Твърди се, че изводът, до който е стигнал решаващият орган е в противоречие с материалноправните разпоредби на закона. Изведени са твърдения, че законът не регламентира всяко действие, извършено от работник/служител да бъде приемано за извършено в едно от законоустановените хипотези, като в конкретния случай поведението на служителя не е свързано с прякото изпълнение на действия по

повод възложена работа, напротив, сядането на стол не е в кръга на функциите, които следва да изпълнява. На следващо място се заявява, че служителят е седнал на ръба на подвижния стол, в резултат на което е паднала, респ. не е подходила с нужното внимание, което е довело до неблагоприятен резултат – падането ѝ от стола. Исква се съда да постанови решение, с което да отмени оспорения акт като незаконосъобразен.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалните си представители адв. Ел-Т. и адв. Д. поддържат подадената жалба и молят като незаконосъобразно да бъде отменено оспореното решение. Подробни доводи са изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира присъждане на разноски, съгласно приложен списък. Възразява в полза на заинтересованата страна да бъде присъдено възнаграждение, доколкото по делото няма доказателства за предпоставките на разпоредбата на чл. 38 от ЗАдв.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С.-град, се представлява от юрк. В., която моли за отхвърляне на жалбата като недоказана и неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки. Заинтересованата страна – Г. С. С., редовно призована, чрез процесуалния си представител адв.П. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира разноски по делото по реда на чл. 38 от ЗАдв.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен съд София - град, Трето отделение, 70-ти състав, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

С декларация за трудова злополука вх. № 602 от 05.07.2019 г. (л.33) подадена от осигурителя [фирма], последният е декларирал такава в ТП на НОИ С. град станала на 22.03.2018 г. с работника Г. С. С. на длъжност „акушерка“, за която е открито досие № 23530. В т. 25 „Специфично действие, извършвано от пострадалата по време на злополуката и свързания с това действие материален фактор“ в Декларация за трудова злополука вх. № 602/05.07.2019г., с която злополуката е декларирана пред ТП на НОИ С. град е вписано „Извършване на предварителна подготовка на помещението, инструментариума и пациентките и участъка на диагностично лечебните дейности в Д. и А.“.

С писмо изх. № 279 от 31.07.2019 г. адресирано до НОИ, осигурителят е представил необходимата информация и документи във връзка извършено разследване на злополука настъпила с Г. С., като към писмото са представени протокол № 1 от 15.04.2019 г. за злополука изготвен на основание чл. 3, ал. 2 от НУРРОТЗ и в който е дадено заключение, че инцидентът настъпил с Г. С. няма характер на трудова злополука и работодателят не следвало да я декларира като такава пред НОИ; трудов договор, длъжностна характеристика; служебна бележка за проведен начален инструктаж на Г.С.; график за работа - м. 03.2019 г.; обяснения на свидетели и служебна бележка за служителите, които са взели участие в комисията на ТП на НОИ – С. за извършване на разследване на трудовата злополука.

По делото не е спорно, че Г. С. е работила по трудов договор № 431/13.03.2019 г. в [фирма] на длъжност „акушерка“, както и, че към датата на злополуката пострадалото лице е осигурено за всички осигурени социални рискове съгласно чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, като работещо по трудов договор. Липсва спор, а и от събраните по делото доказателства се установява, че на 22.03.2019 г. около 13:00 часа Г. С. е била

на работа, съгласно таблица за отчитане явяване и неявяването на работа през м.март 2019 г., редовна смяна от 07:30 ч. до 16:00 ч. Съгласно обяснения на пострадалата, както и на свидетелите К. Г. и Е. М., Г. С. изпълнявала служебните си задължения – подготовка на пациент за ембриотрансфер, като при опит за сядане на подвижен стол, по-голяма част от тялото на пострадалата останало извън седалката (седнала на ръба на подвижният стол), което довело до загуба на равновесие и падането ѝ на пода.

На основание чл. 58, ал. 2 от КСО и чл.7, ал.1 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРРОТЗ/ е извършено разследване на злополуката съвместно с представители на ТП на НОИ С. град, ДИТ С. представител на работодателя от К. и представител на служителите от К., като в тази е издадена заповед № 1015921-182 от 07.08.2019 г. за назначаване на комисия. За резултатите от разследването, съгласно чл. 58, ал. 6 от КСО е оформен протокол в типизирана форма № 55/04.09.2019 г., екземпляри от който са връчени на осигурителя и на пострадалото лице. В т. V „Специфично физическо действие, извършвано в момента на злополуката и свързаният с това материален фактор/предмет, вещество е посочено, че „служителката е предприела действия за сядане на подвижен стол“, в т. VI „Отклонения от нормалните действия и условия и материалния фактор, свързан с тези отклонения“ е посочено „При опит за сядане на подвижен стол, пострадалата е седнала на ръба му, което довело да падането ѝ“. В т. VII е отразена диагнозата съгласно издаден лист за преглед № 041167 от 22.03.2019 г. издаден на Г.С. е „навяхване и разтягане на свързващият апарат на шийния отдел на гръбначния стълб“, а в т. VIII „Анализ на причините за възникване на злополуката“ е отразено „вероятно, в резултат на падане от подвижен стол, пострадалата получава „навяхване и разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на гръбначен стълб“

С Разпореждане № 23530 от 13.09.2019 г. (л.15) длъжностното лице по чл.60, ал. 1 от КСО е приело за трудова злополука, по смисъла на чл.55. ал.1 от КСО, настъпилата такава на 22.03.2019 г. Разпореждането е обжалвано от осигурителя, жалбоподател в настоящия процес с жалба вх.№ 5101-21-602#3/18.10.2019 г.(л.11), по предвидения с чл.117 от КСО ред, пред директора на ТП на НОИ-С. град.

Във връзка с подадената жалба е издадено оспореното по настоящото производство Решение № 1040-21-549 от 04.11.2019 г.(л.8) на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 5101-21-602#3/18.10.2019 г. на дружеството като неоснователна и е потвърдено Разпореждане № 23530 от 13.09.2019 г., на длъжностно лице по чл. 60, ал.1 от КСО, като правилно и законосъобразно.

В хода на производството по установяване на злополуката са събрани и приложени следните доказателства: Декларация за трудова злополука по образувано досие № 23530 с вх. № 602/05.07.2019 г. (л. 33); Заповед за извършване на разследване на злополука № 1015-21-182/07.08.2019 г. (л.18); Протокол за трудова злополука № 55/04.09.2019 г. (л.16); Протокол № 1/15.04.2019 г. на С. Д-Щ. Е. за разследване инцидента с Г. С. (л. 21); Трудов договор № 431/13.03.2019 г. (л. 23); Длъжностна характеристика за длъжността „акушерка“ (л. 24); Служебна бележка № 434/13.03.2019 г. за проведен начален инструктаж (л. 27); Книги за инструктаж по БЗР; Обяснения от К. А. Г. (л. 30), от Е. М. М. (л. 31) и от Г. С. С. (л. 34); отделни медицински документи за проведени изследвания.

В съдебното производство за изясняване спора по делото са допуснати две съдебно-медицински експертизи. От заключението на първата СМЕ (л. 102),

изготвящо лице др. В. В. се установява, че констатираното навяхване и разтягане на свързващия отдел на гръбначния стълб на Г. С. е причинено от внезапно падане от подвижен стол. Медицинската характеристика на въпросното увреждане е „при внезапното падане Г. С. си удря главата и навяхва шията и няма връзка с друго предхождащо заболяване или увреждане“. При настъпване на процесното увреждане лицето Г. С. е имала дискови хернии и протрузии на шийните прешлени, като тези дегенеративни промени са с голяма давност и не се получават при рязка травма. Травмата е спомогнала за по-продължително действие на болковия синдром.

В проведеното открито съдебно заседание на 02.02.2021 г., при разпита на вещото лице, същото е посочило, че не му е известно Г.С. преди злополуката да е имала някакво друго заболяване.

Така изготвеното заключение е оспорено от страна на жалбоподателя, като с молба от 06.10.2021 г. (л.271) процесуалният му представител е поискал назначаването на допълнителна съдебно-медицинска експертиза във връзка с допълнително представени и приети по делото от трети неучастващи по делото лица медицински доказателства, свързани със здравословното състояние на Г. С. преди датата на злополуката.

В тази връзка по делото е допусната и изслушана по делото повторна СМЕ, изготвена от вещо лице др. П. Т.. От заключението на вещото лице, което е работило по представена медицинска документация касаеща здравословния статус на Г.С. преди настъпване на трудовата злополука се установява, че полученото увреждане на Г.С. от 22.03.2019 г. е с травматичен характер – навяхване и разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на гръбначния стълб. То е получено вследствие от падане от стол. Предхождащите заболявания в областта на гръбнака на Г.С. са с дегенеративен характер, което не предполага причинно-следствена връзка, тъй като травматичните увреждания са моментни, а дегенеративните се развиват с години. Вещото лице е посочило, че изключение прави регистриран в справката от НЗОК амбулаторен лист, издаден от невролог на 13.03.2019 г. , в който е поставена диагноза с травматичен характер – навяхване и разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на гръбначен стълб, която е идентична на тази поставена на 22.03.2019 г.

Съдът не кредитира заключението на вещото лице по допусната първа СМЕ, тъй като същото е непълно и изготвено на база документи касаещи здравословното състояние на С. след настъпване на злополуката. Относно повторната СМЕ, съдът приема заключението на експерта и то единствено в частта по т. 1, като заключенията по т. 2 и т. 3 не следват да бъдат кредитирани, тъй като с протоколно определение от 26.04.2022 г., съдът не е приел като доказателство по делото представения от заинтересованата страна препис на Амбулаторен лист № 000058/13.03.2019 г., върху който документ се позовава повторната СМЕ, в тези и части.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

По основателността:

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове

съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Атакуваното Решение № 1040-21-549/04.11.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен административен орган съобразно разпоредбата на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО - ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ, в законоустановената писмена форма и съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително подробни фактически и правни основания за издаването му. Потвърденото с оспорения административен акт Разпореждане № 23530 от 13.09.2019 г. на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО също е издадено от компетентен орган съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО, в писмена форма, като са изложени мотиви.

Съдът намира обаче, че в производството по административен контрол за законосъобразност са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му, тъй като от страна на административният орган не са изяснени фактите и обстоятелствата по делото с оглед разпоредбата на чл. 35 от АПК.

Оспореното разпореждане представлява индивидуален административен акт и издаването му следва да бъде подчинено на правилата на АПК. Съгласно чл. 35 от АПК, такъв акт се издава след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

Спорни между страните са въпросите дали увреждането е станало по начина, описан от пострадалия и съответно дали е във връзка или по повод на извършваната работа или при работа, извършена в интерес на осигурителя, както и дали е налице функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и увреждането. Определение на понятието „трудова злополука“ дава разпоредбата на чл. 55, ал. 1 КСО, според която трудовата злополука е злополука (внезапно увреждане на здравето), станала при извършване на възложената от работодателя (за работници и служители по трудово правоотношение) или от органа по назначаването (за държавните служители) работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието. Следователно трудовата злополука, като внезапно увреждане на здравето, е резултат (последица, следствие) на извършваната работа. Предвид изложеното може да се направи извод, че за да бъде определено като трудова злополука едно внезапно увреждане на здравето, то трябва да е станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, включително и когато тя не се обхваща от трудовата функция, но е извършена в интерес на предприятието. Трудовата злополука като внезапно увреждане на здравето, е следствие, а извършваната работа е причината за това следствие, т. е. внезапното увреждане на здравето и извършваната работа са в причинна връзка по смисъла на Наредбата за медицинската експертиза (арг. от чл. 61, ал. 1, т. 6, чл. 66, чл. 72, чл. 73, ал. 1).

Следователно, за да се приеме, че злополуката е трудова, трябва да са налице всички кумулативно посочени в закона предпоставки, а именно: увреждане на здравето, което да е внезапно; увреждането да е настъпило през време и във връзка или по повод на извършваната работа, или при всяка работа извършвана в интерес на предприятието;

резултатът от увреждането, който се изразява във временна или трайна неработоспособност или смърт; причинна връзка между увреждането и настъпилия резултат (неработоспособност или смърт).

Видно от съдържанието на изброените елементи на фактическия състав на разпоредбата, законодателят е установил само обективни обстоятелства, които длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО е задължено да изследва, без да е предвидено изясняване на субективното отношение на пострадалото лице.

В процесния случай от доказателствата по делото безспорно се установява, че Г. С. е работила по трудово правоотношение в САГБАЛ Д-р Щ. Е., обективирано в трудов договор № 431/13.03.2019 г., като е заемала длъжностна „акушерка“. Безспорно от събраните по делото доказателства се установява и, че на 22.03.2019 г. Г. С. е изпълнявала служебните си задължения, като е извършвала подготовка на пациент за ембриотрансфер. При опит за сядане на подвижен стол, по-голяма част от тялото на пострадалата останало извън седалката, което довело до загуба на равновесие и падането ѝ на пода. Не е спорно и, че е налице увреждане на здравето, видно и от представената медицинска документация, както и от заключението на приетата по делото СМЕ. Т.е налице са част от предвидените в условията на кумулативност посочени по-горе предпоставки, а именно: внезапно увреждане на здравето на заинтересованата страна, през време на работа, довело до временна неработоспособност и неблагоприятният резултат от увреждането – контузия на горната част на гръбнака и шията, което е настъпило внезапно, за което свидетелства и приобщената медицинска документация.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, обаче не може да се направи обоснован извод, че в случая са налице и другите останали предпоставки, визирани в чл. 55, ал. 1 от КСО, а именно не е ясен механизмът на настъпване на увреждането - дали последното е станало по начина, описан от пострадалия; дали е във връзка или по повод на извършваната работа или при работа, извършена в интерес на осигурителя, както и дали е налице функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и увреждането, както де твърди от ответникът в оспореното решение за потвърждаване на разпореждане № 23530 от 13.09.2019 г., на длъжностно лице по чл. 60, ал.1 от КСО г. Както се каза трудова злополука е само онова внезапно увреждане, настъпило през време на работа и довело до неработоспособност или смърт, което се намира в пряка причинно-следствена връзка с извършването на трудовата дейност, по повод на тази дейност или на всяка друга дейност в полза на предприятието. С други думи тъкмо трудовата дейност трябва да е факта, който предизвиква увреждането. Без правно значение е приноса на работника, неговите непредпазливи или случайни действия. Тези обстоятелства имат отношение към имуществената отговорност на работодателя по чл. 200 от КТ. Липсата на всеки един от кумулативните елементи на фактическия състав на чл. 55, ал. 1 от КСО изключват квалифицирането на травматичното увреждане като трудова злополука.

От представените пред административният орган писмени доказателства не може да се установи действителният механизъм на настъпване на

злополуката и дали същият е по повод на извършваната от страна Г.С. работа. Видно е от събраните пред административния орган писмени доказателства във връзка злополуката, а именно представената от осигурителя информация и документи във връзка извършено разследване на злополука настъпила с Г. С. и по-конкретно писмени обяснения на свидетелите, присъствали в кабинета при падането на Г.С. от подвижния стол, че същите свидетелстват, че последната е паднала на задните си части от тялото, но не и по глава и по гръб. Посочено е в обяснението на свидетелката Е. М., че до края на деня С. не е имала оплаквания, напротив излизали дори няколко пъти в почивки за кафе. Такива данни са отразени и в протокол № 1 от 15.04.2019 г. на Комисията за разследване на злополуката изготвен от осигурителя на основание чл. 3, ал. 2 от НУРРОТЗ в който е посочено, че Г. С. не е преценила местоположението на подвижен стол и е седнала на ръба му, което е довело до свличането ѝ на пода, на който буквално е седнала. В същият е дадено и заключение, че инцидентът настъпил с Г. С. няма характер на трудова злополука и работодателят не е следвало да я декларира като такава пред НОИ. Наред с това в изготвения съгласно чл. 58, ал. 6 от КСО протокол в типизирана форма № 55/04.09.2019 г., в т. VIII „Анализ на причините за възникване на злополуката“ е отразено „вероятно, в резултат на падане от подвижен стол, пострадалата получава „навяхване и разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на гръбначен стълб“, т.е причините са вероятностни и не е могло безспорно да бъде установено от комисията по разследване на злополуката, че е налице връзка между механизмът на настъпване на злополуката и настъпилото увреждане.

Обратни на тези твърдения са изнесени единствено и само в показанията на пострадалата, които са от дата 05.07.2019 г., едва 4 месеца след злополуката, когато същата е подала декларацията за трудова злополука. При това положение, съдът намира, че механизмът на настъпване на трудовата злополука и настъпилото от него увреждане не е изяснен, още повече, че от събраните по делото доказателства се установява наличие на предхождащи заболявания на Г.С. в областта на гръбнака, което е отразено и в заключението на вещото лице по допуснатата СМЕ и разпита му в проведеното открито съдебно заседание.

При тези противоречиви данни относно механизмът на настъпване на злополуката, съдът намира, че от страна на административният орган не е изпълнено изискването на чл. 35 от АПК да издаде административният акт след изясняване на всички относими факти за случая.

Като не е проверил верността на изложените от работника факти в декларацията за трудова злополука и при наличие на направено в хода на развилото се административно производство възражение от страна на работодателя относно описания от осигурителя механизъм на настъпване на злополуката, административният орган е допуснал нарушение на чл. 58, ал. 3, т. 1 от КСО и чл. 35 от АПК, задължаващи го да изясни служебно причините и обстоятелствата за възникване на трудовата злополука, като за установяване на спорните факти и обстоятелства е можел, на основание чл. 39, ал. 1 от АПК, да използва и специалните знания на вещо лице.

Наред с горното административният орган не е изяснил и фактите, и

обстоятелствата дали настъпилото увреждане е във връзка или по повод на извършваната от заинтересованото лице работа. В случая не е спорно, че увреждането е настъпило през редовното работно време. Спорно е второто кумулативно изискване, а именно увредата да е настъпила във връзка с работата. Това означава при непосредствено изпълнение на работата, при прилагането на работната сила на пострадалия. В случая в момента на увредата, осигуреното лице не е изпълнявало никакви трудови функции. Видно е от заключението по Протокол № 1/15.04.2019 г. на Комисия за разследване на инцидента, станал на 22.03.2019 г. в САГБАЛ Д-Щ. Е., че от събраните факти и свидетелски показания е установено недвусмислено, че Г. С. не е преценила местоположението на подвижен стол и е седнала на ръба му, което е довело до свличането ѝ на пода, на който буквално е седнала. От посочените от С. обяснения по повод настъпилата злополука, същата е посочила, че в следствие на умора, решила да си почине и предприела действия по сядане на подвижен стол. Така извършените действия не са във връзка с трудовите функции на длъжността „акушерка“, каквато е заемала заинтересованата страна, която си е почивала и не е изпълнявала вменените и по длъжностна характеристика задължения, което обстоятелство не било взето предвид от страна на административния орган. Видно е също така от представената по делото длъжностна характеристика за длъжността „акушер“, че посочените в нея дейностите и отговорностите, свързани с изпълнение на служебните задължения не биха могли да бъдат осъществени седейки на стол. Следователно не може да направи категоричен извод, че сядането на стол е било действие „във връзка с извършваната работа“ или „по повод на работата“, нито пък е изпълнявало възложена му работа в интерес на предприятието. Липсва функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и увреждането, както и причинна връзка между тях.

Въз основа на изложеното не може да се приеме безспорно, доколкото от страна на административния не е изяснено орган фактите и обстоятелствата по случая, че се касае за внезапно увреждане, настъпило през време на работа и при повод на извършваната такава и наличието на причинна връзка между увреждането и условията на извършваната работа.

Във връзка с казаното до тук, се установява, че в проведеното административно производство са допуснати съществени процесуални нарушения при установяването на функционалната зависимост между настъпилото увреждане и извършваната от Г. С. работа, както и причинно-следствената връзка между настъпилото събитие и травмата, посочена от Г.С.. Не е изпълнено изискването на чл. 35 от АПК административният акт да се издава след изясняване на всички относими факти за случая.

При издаването на разпореждането от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, както и на потвърждаващото го решение на директора на ТП на НОИ-С. град, е обсъдено само травматичното увреждане на пострадалото лице, въпреки че в подадената декларация за трудова злополука е посочено, че злополуката е по чл. 55, ал. 1 от КСО, като видът на уврежданията е навяхване и разтягане на свързващия апарат на шийния отдел на гръбначния стълб, съгласно описаните в разпореждането протокол № 1/15.04.2019 г. за

разследване на злополуката от осигурителя, както и протокол № 55/04.09.2019 г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката от представителите на ТП на НОИ-гр.С., Д“ИТ“-гр. С. и САГБАЛ Д-р Щ. Е., обясненията на пострадалата, на свидетелите К. Г. и Е. М.. Посочените документи са само описани в издаденото решение от директора на ТП на НОИ-С. град, но не са обсъдени всички констатации, относно предшестващите заболявания на С., нито възникналите травми вследствие на падането ѝ. В решението не са обсъждани поотделно представените документи, нито сведенията на свидетелите. Тази непълнота при анализа на фактите не дава възможност да бъде направена точна преценка дали е налице трудова злополука.

Органът по чл. 60, ал. 1 от КСО, както и директорът на ТП на НОИ-С. град са нарушили и на принципа на служебното начало, установен с чл. 9 от АПК. Според чл. 9, ал. 2 от АПК, административният орган събира всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица. В случая, това законово задължение не е изпълнено.

С оглед всичко изложено, съдът приема, че оспореното решение на директора на ТП на НОИ-С. град, както и потвърденото с него разпореждане, са незаконосъобразни и като такива следва да бъдат отменени, а преписката следва да бъде върната на административния орган – длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО в ТП на НОИ-С. град, за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и с оглед изхода на делото, ответника следва да бъде осъден да заплати в полза на жалбоподателя претендираните от него разноски съгласно приложен списък (л.311) в размер на 955 лв., представляваща 50 лв. държавна такса, 500 лв. депозит за вещо лице, 5 лв. такса за издаване на съдебно удостоверение и 400 лв. депозит за вещо лице по допълнителна експертиза. Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-549 от 04.11.2019 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 5101-21-6-2#3/18.10.2019 г. на дружеството, като неоснователна и потвърдено с него Разпореждане № 23530 от 13.09.2019 г., на длъжностно лице по чл. 60, ал.1 от КСО за приемане на злополуката на Г. С. С. за трудова.

ВРЪЩА делото като преписка на ТП на НОИ – С. за ново произнасяне, при съобразяване на дадените с настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на [фирма] сумата от 955 лв. (деветстотин петдесет и пет лева), представляваща направените от жалбоподателя разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от

съобщаването му на страните пред ВАС.

СЪДИЯ: